

VIRGINIE DESPENTES

TEORIA KING KONG

Pròleg de Maria Cabrera
Traducció de Marina Espasa

Barcelona

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Títol original: *King Kong Théorie*

© Editions Grasset & Fasquelle, 2006

Primera edició: gener del 2018

© del pròleg: Maria Cabrera Callís, 2018

© de la traducció: Marina Espasa, 2018

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: EdicTal

DIPÒSIT LEGAL: B. 440-2018

ISBN: 978-84-947829-1-6

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.

Tots els drets reservats.

*A Karen Bach,
Raffaëla Anderson i Coralie Trinh Thi.*

TINENTES CORRUPTES

Escric d'entre les lletges, per a les lletges, les velles, les camioneres, les frígides, les mal follades, les infollables, les histèriques, les tarades, per a totes les excloses del gran mercat de la tia bona. I començo per aquí perquè quedi clar: no em disculpo per res, no he vingut a queixar-me. No em canviaria per ningú, perquè ser la Virgínie Despentes em sembla que és més interessant que cap altra ocupació.

Trobo fantàstic que també hi hagi dones que els agradi seduir, que sàpiguen seduir, unes altres que sàpiguen trobar marit, dones que facin olor de sexe i altres que en facin d'entrepà del berenar dels nens que surten d'escola. Fantàstic que n'hi hagi de molt dolces, i altres del tot realitzades en la seva feminitat, que n'hi hagi de joves, molt guapes, i de coquetes i radiants. Francament, me n'alegro per totes aquelles que ja els sembla bé com van les coses. Ho dic sense la més mínima ironia. Passa, senzillament, que no formo part d'aquest grup. És clar que no escriuria el que escric si fos guapa, prou guapa per canviar l'actitud de tots els homes que em trobo. Parlo com a proletària de la feminitat, com vaig parlar ahir i hi torno avui. Quan cobrava la renda mínima, no

em feia cap vergonya ser una marginada, només sentia ràbia. És la mateixa ràbia que sento com a dona: no em fa cap vergonya ser una tia que no està boníssima. En canvi, n'estic fins al cony que, com a dona que interessa poc als homes, em facin saber contínuament que ni tan sols hauria de ser aquí. Sempre hem existit. Encara que no sortíssim a les novel·les d'homes, que només s'imaginin dones amb les quals voldrien anar-se'n al llit. Sempre hem existit, mai no hem parlat. Fins i tot avui, que les dones publiquen moltes novel·les, poques vegades trobem personatges femenins de físic ingrat o mediocre, incapaces d'estimar els homes o de fer-se estimar. Al contrari, les heroïnes contemporànies estimen els homes, els coneixen fàcilment, se n'hi van al llit al cap de dos capítols, es corren en quatre línies i a totes els agrada el sexe. La figura de la *loser* de la feminitat m'és molt més que simpàtica, m'és essencial. Exactament com la figura del *loser* social, econòmic o polític. Prefereixo els que no se'n surten per la senzilla raó que jo no me'n surto gaire bé, tampoc. I que, en conjunt, l'humor i la inventiva estan més aviat de la nostra banda. Quan no tenim el que fa falta per anar de sobrades, sovint som més creatives. Sóc més King Kong que Kate Moss, com a dona. Sóc el tipus de dona que no es casa, amb qui no es tenen fills, parlo del meu lloc com a dona sempre excessiva, massa agressiva, massa sorollosa, massa grassa, massa brutal, massa peluda, massa viril, em diuen. Però són les meves qualitats virils les que em fan

diferent d'una de tantes marginades. Tot el que m'agrada de la meva vida, tot el que m'ha salvat, ho dec a la meva virilitat. Per tant, és com a dona incapaç d'atreure l'atenció masculina, de satisfer el desig masculí i d'accontentar-me amb un lloc a l'ombra, que escric. És des d'aquí que escric, com a dona no seductora però ambiciosa, atreta pels diners que guanyo, atreta pel poder, el poder de fer i de rebutjar, atreta per la ciutat més que per l'interior, excitada per les experiències i incapaç de donar-me per satisfeta amb el relat que se me'n farà. Se me'n refot que se'ls posi dura als homes que no em fan somiar. No m'ha semblat mai evident que les dones seductores s'ho passin tan bé com sembla. Sempre m'he sentit lletja, i ho accepto sobretot perquè crec que m'ha salvat d'una vida de merda aguantant individus amables que no m'haurien portat més enllà de la porta de casa meva. Estic contenta de mi, així, més desitjadora que desitjable. Escric per tant des d'aquí, de part de les que no hi ha manera de col·locar, les retorçades, les que porten el cap rapat, les que no saben com vestir-se, les que tenen por de fer pudor, les que tenen les dents podrides, les que no saben com posar-s'hi, aquelles a qui els homes no fan regals, les que es follarien qualsevol que les estimés, les males putes, les putetes, les dones que sempre tenen el cony sec, les que tenen panxots, les que voldrien ser homes, les que es prenen per homes, les que somien a convertir-se en estrelles del porno, les que no volen saber res dels homes però els inte-

ressen les nòvies que tenen ells, les que tenen el cul gros, les que tenen els pèls durs i negres i no es depilen, les dones brutals, estridents, les que ho trenquen tot al seu pas, les que no suporten les perfumeries, les que es posen un pintallavis massa vermell, les que estan massa mal parides per poder-se vestir com unes calentorres però se'n moren de ganes, les que volen portar roba d'home i barba pel carrer, les que ho volen ensenyar tot, les que són púdiques per complex, les que no saben dir que no, les qui tanquen per tenir controlades, les que fan por, les que fan pena, les que no fan enveja, les que tenen la pell fofa, la cara plena d'arrugues, les que somien fer-se un lífting, una liposucció, trencar-se el nas per refer-se'l però que no tenen els diners per fer-ho, les que ja no s'assemblen a res, les que només es tenen a elles mateixes per protegir-se, les que no saben ser tranquil·litzadores, les que no fan ni cas dels seus fills, les que beuen fins a rodolar per terra als bars, les que no saben comportar-se; i escric també per als homes que no tenen ganes de ser protectors, els que voldrien ser-ho però no saben com posar-s'hi, els que no se saben barallar, els que ploren amb ganes, els que no són ambiciosos ni competitius ni ben dotats ni agressius, els que són porucs, tímids, vulnerables, els que preferirien ocupar-se de la casa més que d'anar a treballar, els que són delicats, calbs, massa pobres per agradar, els que tenen ganes que se'ls follin, els que no volen que es compti amb ells, els que de nit, sols, tenen por.

Perquè l'ideal de dona blanca, seductora però no puta, ben casada però no anul·lada, treballadora però que no ha tingut gaire èxit per no eclipsar el seu marit, prima però no obsessionada amb el menjar, que es mantingui jove per sempre sense deixar-se desfigurar per la cirurgia estètica, mare realitzada però no acaparada pels bolquers o els deures d'escola, bona mestressa de casa però no minyona tradicional, culta però menys que un home, aquesta dona blanca feliç que ens plantifiquen tota l'estona davant dels nassos, aquella a qui hauríem de fer l'esforç d'assemblar-nos, a part que té una pinta de matar-s'hi molt per no gran cosa, de tota manera no me l'he trobada mai, enlloc. Estic convençuda que no existeix.